

міжнародних інноваційних освітніх комунікаційних програм, впровадженню інноваційних освітніх технологій, які повинні забезпечити підвищення якості і престижу української освіти. Синергетичний ефект від використання міжнародного досвіду інноваційного розвитку освіти і кращих традицій академічної національної школи визначить вектор стійкого розвитку української освіти.

Проблема стабільного і збалансованого фінансування освітніх установ є однією з найгостріших і найголовніших проблем розвитку і функціонування системи освіти в сучасних умовах. Оскільки і в перспективі основним джерелом буде бюджетне фінансування як гарант на отримання громадянами повної загальної і професійної освіти в межах державних стандартів, потрібне активне проведення наукових досліджень, спрямованих на створення ефективного економічного механізму державного регулювання розвитку системи освіти в регіоні.

Платні освітні послуги є адекватним механізмом адаптації до ринку, хорошим полігоном для нововведень, джерелом додаткових прибутків викладачів, простором зацікавленого спілкування споживачів і виробників освітніх послуг. В умовах нашої країни, коли обмежені бюджетні кошти змушують учбові заклади розширювати комерційну і підприємницьку діяльність, гальмом стає недостатньо гнучке законодавство, відсутність законодавчих актів про статус некомерційної організації, де б чітко були визначені права і обов'язки учбових закладів, що мають такий статус, а також слабка розробленість необхідної системи податкових пільг для споживачів і виробників освітніх послуг і товарів, призначених для забезпечення учбового процесу.

Найбільш поширеною формою підприємницької діяльності освітніх установ є діяльність із надання платних освітніх послуг в межах відповідних освітніх програм і державних стандартів. Основною ознакою додаткових платних освітніх послуг є те, що вони не можуть бути надані в обмін і у межах основної освітньої діяльності, що фінансується із коштів бюджету.

Розвитком платних освітніх послуг

система освіти реагує на два важливі процеси – регіоналізацію і демократизацію управління. Поступовий розвиток сфери платних послуг у відповідь на попит сприятиме тому, що і освітній простір України буде усе більш різноманітним. Законодавчий розвиток в цьому напрямі закріплений в регіональному компоненті освітнього стандарту.

Потенційні переваги надання додаткових платних послуг для регіону: точніший облік потреб регіону в освітніх послугах; оперативне реагування на специфічні потреби споживачів освітніх послуг; зміцнення матеріальної бази освітніх установ; поліпшення матеріального становища педагогів; зміцнення практичних навичок тих, хто навчається. Потенційні недоліки розвитку додаткових платних послуг такі: нездорова зацікавленість комерційною діяльністю на шкоду основній; прихований перевід учбових дисциплін з основного учбового плану в додаткові послуги; посилення соціальної спрямованості через диверсифікацію в споживанні додаткових освітніх послуг. Розвиток сфери платних послуг в системі освіти доцільний тільки в тій ситуації, коли реальні переваги істотно більше недоліків від їх впровадження.

УДК 330.34

ДОСЛІДЖЕННЯ МЕХАНІЗМІВ РЕАЛІЗАЦІЇ СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

*Пакуліна А.А., к.е.н., доцент (ХНУБА),
Пакуліна Г.С., студентка (УкрДУЗТ)*

Соціальна політика повинна бути пріоритетним напрямом державного регулювання розвитку економіки й соціальної сфери України. Соціальна політика – це діяльність держави в розв'язанні соціальних питань і формуванні перспектив соціального розвитку. Головний імператив соціальної політики – це турбота про рівень і якість життя кожної людини. Його практична реалізація повинна ґрунтуватися на деяких положеннях, які можна визначити як основні принципи реалізації соціальної політики. Якщо таких немає або вони нечітко позначені,

соціальна політика, як це й відбувається в Україні зараз, перетворюється на якусь марну діяльність, що не приводить знову ж таки до соціально значущих конкретних результатів.

Соціальну політику прямо або опосередковано співвідносять з соціальною сферою, яка є багатокомпонентною за своєю структурою, а ступінь розвиненості цієї структури залежить від рівня і спрямованості соціально-економічного розвитку держави й соціальної політики, що нею проводиться. Поняття «Соціальна сфера» трактується надто вузько, у таких випадках мова зазвичай іде про окремі види економічної діяльності соціальної сфери: про охорону здоров'я, освіту, науку, культуру та спорт, туризм і т.п. Є й занадто широкий підхід, наприклад, до статистичних збірок, спеціально присвячених розвитку соціальної сфери, включається більшість показників соціально-економічного розвитку. Це приводить до цілого комплексу взаємопов'язаних проблем, вирішити які державі не під силу. Всі проблеми, що існують у соціальній сфері, розв'язуються однією державою, і ця ноша іноді є для неї непосильною. Але тоді неминуче виникає необхідність участі в такій роботі й інших структур. Визнаючи превалюючу роль держави, слід урахувувати роль і можливості інших гравців. У практичному плані ми пропонуємо вважати, що соціальна політика – це система заходів, здійснюваних державою в особі національного, обласного рівня, місцевим самоврядуванням, підприємствами і громадськими організаціями за широким колом питань, пов'язаних із суспільним благополуччям і соціальним розвитком, а також сам процес ухвалення відповідних рішень.

Логічна схема проведення дослідження механізмів реалізації соціальної політики України передбачає проведення таких послідовних кроків.

1. Проблематизація – аналіз ситуації й позначення негативних тенденцій і процесів, що склалися в соціальній сфері й не влаштовують державу з об'єктивних причин, пошук нових підходів. Враховуючи взаємозалежний і взаємопов'язаний характер усіх процесів розвитку, тут слід говорити про зміну всієї моделі розвитку країни і виходячи з неї вибудовувати ту ж соціальну політику.

2. Дослідження – вибір нового об'єкта,

виявлення перешкод на шляху його становлення/розвитку, їх «розширення», перехід через зміну пріоритетів розвитку до наступного етапу. Таким об'єктом ми бачимо певну нову ефективну модель соціальної політики, поставленої в розділ державної політики в цілому, збудованої на новій основі партнерської участі в її розробці і солідарній відповідальності при її реалізації всіх ключових груп інтересів, структур, категорій населення.

3. Проектування – включає обстеження (з відповіддю на питання, що відбувається в Україні, яка поточна об'єктивна ситуація) й аналітику (виявлення перешкод, з одного боку, можливостей, з другого, відповідь на питання – що з країною і всіма її громадянами станеться в майбутньому). Зрозуміло, що при такій загальній постановці питання поточний стан країни та її майбутні перспективи досліджено з погляду стану справ у соціальній сфері. При цьому, розуміючи складність одночасного розв'язання всіх масштабних завдань, етап проектування на початку може обґрунтовано бути обмежений вибором декількох ключових пріоритетних тем дослідження (наприклад, зайнятість населення, трудова міграція, демографічні аспекти розвитку).

4. Опрацювання соціальних технологій і перехід на нові соціальні стандарти. На виході, після проведення зазначених дослідження і проєктів, планується отримати в тому чи іншому вигляді такі продукти: оновлену стратегію розвитку України; соціальну політику як її ключовий компонент (загальна концепція або конкретна модель); соціальні технології як інструменти її реалізації за різними ключовими напрямками (наприклад, підтримка людей старшого покоління або створення соціальних ліфтів для молоді); соціальні стандарти як очікувані результати (індикатори) ефективності політики, що проводиться. Гідні умови забезпечуються тільки в разі задоволення основних потреб людини та її сім'ї. Рівень задоволення цих потреб, у свою чергу, визначається економічним станом держави. Винятково важливе те, що кожна країна, що поважає себе, повинна прагнути до досягнення встановлених соціальних стандартів – стандартів харчування, забезпечення житлом, отримання медичної

допомоги та ін.

У розробці соціальної політики й у запровадженні її в життя мають брати участь такі гілки влади як законодавча, виконавча, судова влада, а також усе суспільство. Суспільство здійснює контроль за реалізацією соціальної політики.

УДК 658.7:656.052.04

ЕФЕКТИВНА ОРГАНІЗАЦІЯ ВАНТАЖНИХ ПЕРЕВЕЗЕНЬ ІЗ ЗАСТОСУВАННЯМ ЛОГІСТИКИ

*Паламарчук І.В., к.е.н., доцент
(УкрДУЗТ)*

З метою створення організаційно-економічної єдності учасників руху товару, здатних координувати і спільно планувати свої дії для оптимізації вантажопотоків, на залізничному транспорті можливе застосування логістики.

Логістика - це інтегрована система активного управління вантажопотоками, метою якої є забезпечення отримання продукції споживачеві в потрібний час і місце при мінімально можливих сукупних витратах ресурсів.

Розвиток логістики обумовлено не тільки скороченням тимчасових і грошових витрат, пов'язаних з рухом товарів, а й ускладненням системи ринкових відносин і підвищенням вимог до якісних характеристик процесу розподілу; створенням гнучких автоматизованих виробничих систем. В цілому значний вплив на розвиток логістики зробив перехід від ринку продавця до ринку покупців.

В сучасних умовах транспортна послуга логістики стає складовою частиною товаропровідних і товаророзподільчих систем в конкурентній боротьбі за ринки збуту.

В сучасних умовах необхідна консолідація учасників руху товару, тому з'являється необхідність застосовувати логістику з метою підвищення надійності і якості поставок.

Застосування логістики в процесах руху товарів обумовлено сучасними

досягненнями науково-технічного прогресу, розвитком новітніх інформаційних технологій. Величезне значення для розвитку логістики має комп'ютеризація управління логістичними процесами.

До завдань транспортної логістики в першу чергу відносять ті, рішення яких посилює узгодженість дій безпосередніх учасників транспортного процесу. Чим розвиненіша транспортна мережа, тим швидше доставляються вантажі до місць призначення. Залізничний транспорт вигідно використовувати при далеких перевезеннях.

Тому застосування логістики на транспорті перетворить контрагентів з конкуруючих сторін у партнерів, які взаємодоповнюють один одного в транспортному процесі.

При вивченні світової практики, можна бачити, що логістика є найбільш ефективним ринково - орієтованим способом формування, планування і розвитку всіх видів потоків, тому вона міцно завоювала свої позиції.

Окремі фахівці пропонуються створити транспортно-логістичні центри (ТЛЦ) з метою ритмічного руху транспортних засобів в рамках транспортно логістичні систем.

Ефективне функціонування ТЛЦ передбачає:

- здійснення управління, координацію робіт вантажопереробні транспортних комплексів;
- спрощення процесів взаємодії клієнтів ТЛЦ;
- надання клієнтам набору послуг, що відповідають світовим стандартам за рівнем обслуговування;
- здійснення координації робіт з оцінки транспортно-логістичних підприємств з міжнародними стандартами;
- забезпечення безперервності транспортного процесу;
- формування нормативно - правової бази діяльності учасників і організації перевізного процесу в ринково - конкурентних умовах.

Досягнення цілей функціонування ТЛЦ має забезпечуватися за рахунок підвищення рівня інтеграції і координації діяльності учасників транспортного процесу.

В даний час важливо визначити